

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně **L. B.**, nar. dne xxxxxxxx, x státní příslušnosti
ě: bytem P.

zastoupená **Marií Kurkovou**, advokátkou
sídlem Školní 784/10, 147 00 Praha 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců - Ministerstvo vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2018 č. j. MV-11546-4/SO-2018 ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2018 č. j. MV-11546-4/SO-2018 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800,- Kč do rukou její zástupkyně, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

- (1) Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2018 č. j. MV-11546-4/SO-2018 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 11. 9. 2017 č. j. OAM-1151-16/ZR-2017 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle ust. § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Ke zrušení platnosti pobytového oprávnění správní orgán prvního stupně přistoupil z důvodu pravomocného odsouzení žalobkyně za spáchání úmyslného trestného činu. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni zároveň stanovena lhůta k vycestování podle ust. § 46a odst. 3 (správně odst. 4) zákona o pobytu cizinců, a to v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V rámci podané žaloby žalobkyně rovněž požaduje zrušení prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

- (2) Ze správního spisu vyplývá, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované byla u městského soudu podána včas ve lhůtě stanovené zákonem o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

- (3) Žalobkyně předně uvedla, že obě napadená rozhodnutí správních orgánů (tedy napadené i prvostupňové) jsou zatížena nepřezkoumatelností s tím, že zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterým žalobkyně disponovala v období od 4. 12. 2014 do 3. 12. 2019, nebylo provedeno v souladu se zákonem. Argumentaci žalobkyně lze shrnout do těchto *žalobních bodů*:
- (4) *Zaprvé.* Nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí žalobkyně spatřuje konkrétně v tom, že ačkoli po celé správní řízení v tomto směru argumentovala, správní orgány zcela pominuly povinnost zkoumat dopad dotčených rozhodnutí na její soukromý a rodinný život. Žalobkyně v tomto směru zdůrazňuje zejména čl. 6 odst. 2 a čl. 17 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 23. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „*směrnice o právu na sloučení rodiny*“). Dále žalobkyně poukázala na to, že ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců doplněno v rámci pozměňovacích návrhů, přičemž nebyla zkoumána jeho slučitelnost s právem Evropské unie. Má za to, že toto ustanovení je v rozporu se směrnicí o právu na sloučení rodiny a že dotčená ustanovení této směrnice měla být aplikována přímo a měly být zkoumány dopady správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z textu pozměňovacího návrhu zákona o pobytu cizinců navíc v každém případě vyplývá, že důvodem pro zrušení platnosti pobytového oprávnění podle ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá být jakákoli trestná činnost, ale pouze trestná činnost závažného charakteru, jako je trestná činnost drogová nebo násilná.
- (5) Žalobkyně v této souvislosti nesouhlasí ani s názorem správních orgánů, že zkoumání dopadů správních rozhodnutí a přímá aplikace směrnic není adekvátní, a to s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003 či sp. zn. II. ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006, na které odkázaly správní orgány. Žalobkyně zdůraznila, že v nálezu sp. zn. III. ÚS 443/17 ze dne 25. 4. 2017 Ústavní soud judikoval, že posouzení přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do rodinného a osobního života cizince je patřičné realizovat i tehdy, jestliže se týká rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, nejen tedy, pokud se týká rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.
- (6) *Zadruhé.* Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neumožňuje správním orgánům aplikaci správního uvážení a neposkytuje správním orgánům prostor pro zkoumání dopadů správního rozhodnutí vydaného ve smyslu ust. §

46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného života daného cizince, jehož se takové rozhodnutí přímo dotýká. Stejně tak není správný názor správních orgánů, že nemá být zohledněn ani charakter trestné činnosti a že nad soukromým zájmem cizince na pobyt na území České republiky s jeho rodinnými příslušníky vždy převažuje veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří zde spáchali jakoukoli trestnou činnost. Rozhodnutí správních orgánů zcela ignorují zásadu přiměřenosti a vůbec se nezabývají charakterem trestné činnosti spáchané žalobkyní a porovnáním veřejného zájmu se soukromým zájmem žalobkyně na soužití s její rodinou. Ke zrušení pobytového oprávnění podle ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepostačuje spáchání jakéhokoli trestného činu, jak tvrdí správní orgány.

- (7) Žalobkyně v tomto ohledu upozornila i na to, že v České republice žije od roku 2014, a to ve společné domácnosti se svým manželem a jejich nezletilým synem, který se narodil v roce 2015. Oba tito příbuzní žalobkyně mají v České republice povolen trvalý pobyt. Manžel žalobkyně zaopatřuje finanční aspekty fungování rodiny a do pozdních večerních hodin vykonává své zaměstnání a žalobkyně tedy o domácnost a jejich nezletilého syna pečuje převážně samostatně. Nezletilý syn žalobkyně již také v České republice dochází do mateřské školy, mluví česky a plně se v České republice etabloval. Manžel žalobkyně by s ohledem na své pracovní vytížení sám péči o nezletilého syna nezvládl a zájmy tohoto nezletilého dítěte jsou tak v souvislosti s napadenými správními rozhodnutími zásadně ohroženy, jelikož nucené a dlouhodobé odloučení od žalobkyně by mohlo vést k psychické újmě dítěte a ke kolapsu rodinného soužití. Podle žalobkyně tedy správní orgány nezohlednily ani ustanovení čl. 5 směrnice o právu na sloučení rodiny a související ustanovení čl. 3 odst. 1 a 2 Úmluvy o právech dítěte a nebraly v úvahu dopad jejich rozhodnutí na život nezletilého syna žalobkyně (tato povinnost správních orgánů přitom vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 19. 11. 2015 ve věci sp. zn. 4 Azs 222/2015). Žalobkyně odkázala také na rozhodnutí NSS ze dne 6. 8. 2013 ve věci sp. zn. 8 As 68/2012, které se věnuje poměřování veřejného zájmu na ochranu veřejného pořádku a soukromého zájmu cizince na rodinný život s tím, že nelze bez dalšího zkoumání upřednostnit veřejný zájem nad soukromým zájmem cizince.
- (8) Žalobkyně poukázala i na to, že trestná činnost, za kterou byla v České republice odsouzena, není nikterak závažného charakteru [jednalo se o přečin krádeže podle § 205 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), přičemž žalobkyně se již navíc také osvědčila ve zkušební době podmíněného odsouzení]. Žalobkyně se proti závěrům trestního soudu nijak nebránila (nepodala odpor proti odsuzujícímu trestnímu příkazu), velmi lituje svého odsouzení a zdůrazňuje, že daného trestného činu se dopustit nechtěla, přičemž k odcizení věci došlo primárně na základě aktivity její sestry a jejich společného známého, s nimiž byla žalobkyně v dotčeném obchodě. Správní orgány měly přihlídnout i k tomu, že žalobkyni nebyl v trestním řízení s ohledem na její sociální a rodinné vazby uložen trest vyhoštění z území České republiky. Žalobkyně dále uvedla, že v rámci péče o syna také brigádně pracuje a v průběhu roku 2018 se plánuje vrátit do zaměstnání na plný úvazek. Důsledek zrušení platnosti pobytového oprávnění žalobkyně proto není přiměřený jeho důvodu, kterým byl pouze přečin krádeže, navíc za situace, kdy podle žalobkyně v návaznosti na žalovaná rozhodnutí správních orgánů dojde ke zpřetrhání jejich rodinných vazeb.
- (9) *Zatřetí.* Žalobkyně namítá porušení ust. § 2 odst. 1, 4 a ust. § 50 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Již

z vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo patrné, že žalobkyně má na území České republiky vytvořeny výše popsané sociální a rodinné vazby. Správní orgány nepřihlíděly k tomu, že žalobkyně a její nejbližší rodina je v České republice etablována, ani k tomu, že přesun její rodiny na Ukrajinu prakticky není realizovatelný, neboť rodina žalobkyně nemá na Ukrajině žádné zázemí (manžel žalobkyně by byl navíc podle žalobních tvrzení s největší pravděpodobností nucen zúčastnit se vojenského konfliktu na Ukrajině).

III. Vyjádření žalované k žalobě a doplnění žaloby

- (10) Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná zcela odkázala na odůvodnění dotčených správních rozhodnutí s tím, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za trestný čin krádeže a správní orgán prvního stupně tedy musel bez dalšího přistoupit ke zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, jak mu to ukládá ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
- (11) V doplnění žaloby žalobkyně městskému soudu doložila usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 jako soudu trestního ze dne 3. 10. 2018 sp. zn. 52 T 12/2017 o jejím osvědčení se ve zkušební době podmíněného odsouzení, o němž již byla řeč výše. Na žalobkyni se nahlíží, jako by nebyla odsouzena a v návaznosti na toto usnesení nemá žalobkyně ode dne 4. 10. 2018 žádný záznam ve výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

- (12) Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující skutečnosti, které jsou podstatné pro rozhodnutí ve věci samé:
- (13) Od 4. 12. 2014 žalobkyně disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, které bylo prodlouženo do 3. 12. 2019. Dne 25. 4. 2017 zahájil správní orgán prvního stupně z úřední povinnosti správní řízení se žalobkyní, a to ve věci zrušení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vyrozmění o zahájení správního řízení bylo žalobkyni doručeno dne 2. 5. 2017. Důvodem pro zahájení správního řízení bylo odsouzení žalobkyně z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4, ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 52 T 12/2017, jímž byla žalobkyně uznána vinnou přečinem krádeže podle ust. § 205 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 18 měsíců (spolupachatelé žalobkyně byli odsouzeni mj. k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 2 let).
- (14) Vyjma trestního příkazu správní orgán prvního stupně vyžádal také výpis z evidence rejstříku trestů žalobkyně a posléze ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzval žalobkyni k tomu, aby se seznámila s podklady rozhodnutí, vyjádřila se k nim a případně navrhla jejich doplnění. Výzva byla žalobkyni doručena dne 12. 7. 2017 a dne 31. 7. 2017 se žalobkyně seznámila s podklady rozhodnutí s tím, že se k nim vyjádří do 30 dnů.
- (15) Dne 30. 8. 2017 podala žalobkyně ke správnímu orgánu prvního stupně vyjádření k podkladům rozhodnutí, v jehož rámci doložila mj. skutečnost, že v České republice žije na stálé adrese ve společné domácnosti se svým manželem a jejich synem. Dále žalobkyně

doložila i svou pracovněprávní dokumentaci a potvrzení o umístění jejího syna do mateřské školy. Ve vyjádření k podkladům žalobkyně uvedla prakticky totožné námitky jako v žalobě (body 4. až 9. odůvodnění tohoto rozsudku). Namítala, že je v České republice etablována, přičemž zde žije se svým synem a svým manželem, který by z důvodu pracovního vytížení nezvládl samostatnou péči o syna. Žalobkyně v rámci argumentace poukazovala na výše citované články směrnice o právu na sloučení rodiny a Úmluvy o právech dítěte a na to, že zrušení platnosti jejího pobytového oprávnění není v dané situaci proporcionálním řešením s tím, že žalobkyně pečuje o nezletilé dítě, je v České republice pracovně činná a vyjma zmiňovaného excesu v podobě trestního odsouzení vede zcela bezvýhradně řádný život. Žalobkyně akcentovala také to, že nemá na území Ukrajiny žádné zázemí a nemůže tam ani s rodinou přesídlit, přičemž zde v České republice toto zázemí naopak má (stejně jako její nejbližší příbuzní, s nimiž sdílí společnou domácnost).

- (16) Dne 11. 9. 2017 přistoupil správní orgán prvního stupně k vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým podle ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zrušil pobytové oprávnění žalobkyně za účelem sloučení rodiny. V odůvodnění správní orgán prvního stupně uvedl, že podle ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců mu nepřísluší zabývat se přiměřeností prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k rodinnému životu žalobkyně a zájmům jejího syna, jelikož toto ustanovení nepřipouští správní uvážení. Pro zrušení pobytového oprávnění ve věci žalobkyně podle správního orgánu prvního stupně postačuje, že se žalobkyně na území České republiky dopustila úmyslného trestného činu. Správní orgán prvního stupně v tomto kontextu odkázal na judikáty NSS ve věcech sp. zn. 9 Azs 218/2015, 8 As 34/2011 a 7 Azs 204/2014 a uvedl, že posuzovat dopady svého rozhodnutí má povinnost jen tam, kde to zákon o pobytu cizinců výslovně stanovuje, což není případ ust. § 46a odst. 1 tohoto zákona. Dále správní orgán prvního stupně s poukazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006, znegoval námitku žalobkyně ohledně přímé aplikace směrnice o právu na sloučení rodiny. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že není v souladu s veřejným zájmem, aby se žalobkyně jako pravomocně odsouzená pachatelka trestné činnosti zdržovala na území České republiky. Veřejný zájem podle správního orgánu prvního stupně v tomto případě převažuje nad zájmem žalobkyně jako jednotlivce. Své závěry správní orgán prvního stupně dále nerozvedl.
- (17) Dne 5. 10. 2017 podala žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které doplnila dne 4. 1. 2018. V odvolání žalobkyně opětovně akcentovala, že správní orgán prvního stupně měl zohlednit dopady na rodinný život žalobkyně a přihlídnout k zájmům jejího dítěte a také k charakteru trestné činnosti, za kterou byla žalobkyně odsouzena. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně označila za nepřezkoumatelné a nepřiměřené.
- (18) V napadeném rozhodnutí ze dne 19. 6. 2018 žalovaný v celém rozsahu aproboval a v zásadě zopakoval odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný bez dalšího uzavřel, že pobyt žalobkyně na území České republiky je v rozporu s veřejným zájmem a odkázal na rozhodnutí NSS ve věcech sp. zn. 9 Azs 218/2015, 8 As 34/2011, 7 Azs 204/2014, 2 Azs 147/2016 a 7 As 21/2008. Žalovaný zopakoval, že mu nepřísluší zabývat se dopadem rozhodnutí na rodinný život žalobkyně, jelikož ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neumožňuje aplikaci správního uvážení. Za situace, kdy došlo k odsouzení žalobkyně v trestním řízení, nezbylo než její pobytové oprávnění zrušit, jak ukládá ust. § 46a odst. 1

zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále konstatoval, že zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá ani to, aby zkoumal charakter spáchané trestné činnosti nebo dopad správního rozhodnutí do právní sféry nezletilého syna žalobkyně.

V. Soudní přezkum

- (19) Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
- (20) Podle ust. čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*. Podle odst. 2 tohoto ust. *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*.
- (21) Podle ust. čl. 5 odst. 5 směrnice o právu na sloučení rodiny *při posuzování žádosti členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí*.
- (22) Podle ust. čl. 6 odst. 1 směrnice o právu na sloučení rodiny *členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví*. Podle odst. 2 tohoto ust. *Členské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví*. Při přijímání takového rozhodnutí *berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí*.
- (23) Podle ust. čl. 17 směrnice o právu na sloučení rodiny *členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotčené osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou, odejmou povolení k pobytu či zamítnou prodloužení jeho doby platnosti nebo rozhodnou o navrácení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejích rodinných příslušníků*.
- (24) Podle ust. čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány*. Podle odst. 2 tohoto ust. *státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření*.
- (25) Podle ust. § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat mj. cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území*.
- (26) Podle ust. § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m)), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum*.
- (27) Podle ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž,*

jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

- (28) Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
- (29) Podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Podle odst. 3 tohoto ust. správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Podle odst. 4 tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
- (30) Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle odst. 4 tohoto ustanovení pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
- (31) Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury NSS soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a celkovým smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Správní soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
- (32) Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani žalovaný se v poskytnuté lhůtě nevyjádřili k výzvě městského soudu ke sdělení, zda souhlasí

s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

- (33) Po seznámení se s argumentací účastníků řízení a se správním spisem dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
- (34) Aniž by se městský soud obšírněji vyjadřoval k problematice přímého účinku směrnic Rady EU [který je podle městského soudu za splnění podmínek (uplynutí transpoziční lhůty; nedbalost členského státu při transpozici; nepodmíněný a dostatečně přesný obsah směrnice; aktivní legitimace dovolávající se osoby) zřejmý], je možné úvodem konstatovat, že povinnost správních orgánů zohlednit dopad napadených správních rozhodnutí na rodinný a osobní život žalobkyně a jejího nezletilého syna a provést test proporcionality veřejného a soukromého zájmu, stejně jako povinnost zohlednit charakter trestné činnosti, za kterou byla žalobkyně odsouzena, vyplývá ze samotného zákona o pobytu cizinců i judikatury NSS. Městský soud v této souvislosti odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 6/2012-29, v němž je mj. uvedeno, že *ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny [§ 46a, § 46b, § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] je nutno interpretovat ve světle směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, jejímiž ústředními prvky jsou respekt k rodinnému životu a nejlepší zájmy nezletilých dětí. V důsledku akcentace těchto hodnot musejí být důvody veřejného pořádku, pro které lze žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítnout, srovnatelně závažné jako důvody veřejného pořádku dle čl. 45 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie. K zamítnutí žádosti z důvodů veřejného pořádku proto může být přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustil jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.*
- (35) Ze správního spisu vyplývá, že ačkoli žalobkyně od počátku správního řízení argumentovala ve smyslu podané žaloby, správní orgány její argumentaci pomíjely a omezily se pouze na povšechný závěr, že vzhledem k dikci ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejsou příslušné zkoumat dopad rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění na rodinný život žalobkyně, přičemž v jejím případě převažuje veřejný zájem na tom, aby se v České republice nezdržovaly osoby pravomocně odsouzené za trestnou činnost s tím, že ke zrušení pobytového oprávnění podle ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců postačuje odsouzení cizince za jakoukoli trestnou činnost. Ani závěr týkající se převážení veřejného zájmu nad soukromým nebyl správními orgány šířeji odůvodněn.
- (36) Obě dotčená správní rozhodnutí jsou tedy zatížena nepřezkoumatelností, neboť správní orgány přes námitky žalobkyně nezohlednily stálý rodinný život a zázemí žalobkyně v České republice, zájmy nezletilého syna žalobkyně, ani skutečnost, že žalobkyně se v České republice dopustila jediného excesu, který nadto nepředstavuje nejzávažnější trestnou činnost. Podle názoru městského soudu je logické, že v případě rušení platnosti pobytového oprávnění uděleného za účelem sloučení rodiny je vhodné zkoumat dopady takového správního rozhodnutí do rodinného života dotčeného cizince. Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, pominul, že žalobkyně poukazovala na to, že její manžel není z důvodu pracovní vytíženosti sám schopen pečovat o jejich nezletilého syna a že v případě návratu rodiny na Ukrajinu bude tento nezletilý vystaven stresu a dalším negativním vlivům, neboť je v České republice již zcela etablován, narodil se zde, začal zde

navštěvovat mateřskou školu a má zde pevné vazby. Procesní postup správních orgánů v zásadě popírá smysl dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců a výše citovaných mezinárodních smluv a směrnice o právu na sloučení rodiny.

- (37) K otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, městský soud doplňuje, že má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažoval o skutečnostech podstatných pro věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažoval. Rovněž Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, jako tomu bylo v tomto případě, je třeba, aby se s nimi soud, potažmo správní orgán, řádně vypořádaly (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01). Z odůvodnění správních rozhodnutí musí vyplývat, z jakého důvodu považoval správní orgán uplatněné námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Pokud takto správní orgán (vč. odvolacího orgánu, kterému taková povinnost vyplývá z § 89 odst. 2 správního řádu) nepostupuje, vede to ke zrušení jeho rozhodnutí v rámci soudního přezkumu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009 č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013 č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 2 As 73/2012-20, ze dne 16. 7. 2014 č. j. 3 As 111/2013-25 atp.). Těmto podmínkám přezkoumávaná správní rozhodnutí evidentně nevyhovují, neboť správní orgány se k námitkám a tvrzením žalobkyně vyjádřily prakticky pouze v tom smyslu, že nejsou vůbec oprávněny k nim přihlížet a zdůvodňovat, proč se s nimi neztotožňují. Takovéto zkrácené odůvodnění neobstojí.
- (38) Jak již bylo naznačeno, městský soud rovněž zastává názor, že v daném případě povinnost přezkoumat námitky a tvrzení žalobkyně, zohlednit je a vyjádřit se k nim, vyplývala již ze samotného zákona o pobytu cizinců, konkrétně z ust. § 174a odst. 1 tohoto zákona, které stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. Žalobkyně po celé správní řízení argumentovala ve smyslu žalobních námitek.
- (39) V rozsudku ze dne 19. 12. 2019 č. j. 10 Azs 263/2019-30 NSS uvedl, že *správní orgán se musí při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zabývat tím, zda rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebude mít nepřiměřený dopad na soukromý a rodinný život účastníka řízení (podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských a základních svobod, sdělení č. 209/1992 Sb.), pokud to účastník z konkrétních rodinných důvodů výslovně namítne* (obdobně viz také rozsudek městského soudu ze dne 16. 7. 2019 č. j. 14 A 17/2017-33 nebo rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2020 č. j. 8 Azs 36/2019-42, který se zabýval zrušením oprávnění cizince k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání).

- (40) V rozsudku ze dne 20. 9. 2018 č. j. 10 Azs 127/2018-30 pak NSS konstatoval, že *povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince (ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) i v rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
- (41) Za situace, kdy je nutné okolnosti přiměřenosti (zvláště jsou-li namítány) posuzovat v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v řízení o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu i v řízení o žádosti prodloužení oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je podle městského soudu možno uzavřít, že tyto okolnosti lze posuzovat i v případě žalobkyně, které bylo rušeno bytové oprávnění udělené za účelem sloučení rodiny. Tyto okolnosti navíc vyplývaly z konstantní argumentace žalobkyně vznášené v průběhu celého správního řízení. Obdobné závěry vyplývají i z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 443/17 ze dne 25. 4. 2017, v němž je mj. obsaženo stanovisko, že *judikatura ESLP, Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí v imigračních řízeních do soukromého a rodinného života cizince [rozsudek ESLP Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, § 28, rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Ünner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57 - 58, náleze ze dne 11. 6. 2014 sp. zn. I. ÚS 4503/12 (N 119/73 SbNU 827) či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012-39]. Jak Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku připomíná, ačkoliv byla uvedena kritéria vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, lze je považovat po patřičné úpravě za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Posouzení dopadů na osobní život žalobkyně a jejího nezletilého syna vyplývá také ze samotné logiky věci a z podstaty institutu bytového oprávnění za účelem sloučení rodiny zvláště za situace, kdy bylo již rozhodnuto v tom smyslu, že se žalobkyně ve zkušební době osvědčila.*
- (42) Závěrem městský soud poukazuje na skutečnost, že judikatura, na kterou správní orgány v dotčených rozhodnutích odkazují, není na případ žalobkyně zcela vhodná.
- (43) K rozhodnutím, na něž odkazují správní orgány, je nutno konstatovat, že rozsudky NSS sp. zn. 8 As 34/2011 a 7 As 21/2008 se nevztahují na řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny ve smyslu ust. § 46a zákona o pobytu cizinců, nýbrž na řízení o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle ust. § 37 odst. 1 tohoto zákona, tedy jednoho z nejnižších bytových oprávnění podle tohoto zákona. Také vzhledem k tomu, že z ust. § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny platí obdobně ustanovení zákona o pobytu cizinců vztahující se na dlouhodobé vízum, nikoliv ustanovení tohoto zákona vztahující se na víza k pobytu nad 90 dnů, nelze než uzavřít, že tato judikatura na případ žalobkyně nedopadá.
- (44) Rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 Azs 204/2014 se pak týká řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu a NSS v něm mj. kvituje, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování přihlédl k ust. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i k charakteru spáchané trestné činnosti a zkoumal v tomto smyslu dopady svého rozhodnutí (NSS uvedl, že *žalovaný správní orgán při svém rozhodování hodnotil povahu a závažnost přečinu spáchaného stěžovatelem, dobu dosavadního pobytu stěžovatele v tuzemsku a jeho rodinnou situaci. Výslovně přitom zdůraznil, a odpovídá to i obsahu podaného odvolání, že stěžovatel před správním orgánem nezmínil žádné rodinné vazby na území České republiky a*

existence takových vazeb nevyplývá ani z informačního systému cizinců, který má žalovaný k dispozici. V závěru svého rozhodování proto uzavřel, že dopad rozhodnutí o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života bude přiměřený závažnosti jeho protiprávního jednání.) Obdobná je i situace ohledně rozsudku NSS sp. zn. 9 Azs 218/2015; i v tomto řízení byly dopady rozhodnutí zkoumány s tím, že posuzovaný cizinec neměl na území České republiky prakticky žádné vazby. Žalobkyně má však naproti tomu v České republice silné vazby, které správní orgány nezohlednily, stejně tak jako nezohlednily či neposoudily charakter spáchané trestné činnosti.

- (45) Závěry správních orgánů nepotvrzuje ani rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 147/2016, na který v napadeném rozhodnutí odkazuje žalovaný. NSS zde dospěl k závěru, že *odsouzení pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků za jednání spočívající v organizování a řízení rozsáhlého a dlouhodobě fungujícího „průmyslového podniku“ na výrobu marihuany ve velkém rozsahu za účelem dosažení zisku zásadně je důvodem, pro který je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince přiměřeně zrušit mu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015, povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním.* NSS v citovaném rozsudku nedospěl k tomu, že zrušení platnosti pobytového oprávnění odůvodňuje jakákoli trestná činnost, nýbrž toliko trestná činnost velmi závažná. Z tohoto rozsudku NSS je navíc patrné, že v daném případě byl zohledněn rodinný život cizince s tím, že jím spáchaná závažná trestná činnost, za kterou byl cizinci uložen nepodmíněný šestiletý trest odnětí svobody, je i z hlediska rodinných vazeb cizince vytvořených v České republice adekvátním důvodem pro zrušení platnosti jeho pobytového oprávnění. Toto posouzení proporcionality však v dotčených správních rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně absentuje, jak již bylo konstatováno. NSS navíc v citovaném rozsudku poukazuje i na skutečnost, že posuzovaný cizinec mohl soužití s rodinou realizovat v domovském státě, kde měl stále vazby. V případě žalobkyně je s ohledem na její tvrzení o neexistujícím zázemí na Ukrajině a možnosti odvodu jejího manžela minimálně diskutabilní, že by žalobkyně mohla soužití se svou rodinou na Ukrajině fakticky realizovat.
- (46) Dlužno též podotknout, že žalobkyni byl v trestním řízení uložen toliko mírný podmíněný trest a že jí na rozdíl od jejích spolupachatelů nebyl uložen trest vyhoštění z území České republiky. Také trestní soud tedy očividně přihlédl k tomu, že žalobkyně má na území České republiky pevné rodinné vazby. Odsouzení žalobkyně navíc reflektuje méně závažný přečin krádeže podle ust. § 205 odst. 1 trestního zákoníku. Závažnost tohoto přečinu podle názoru městského soudu nelze stavět na roveň závažnosti trestné činnosti související s „*průmyslovým podnikem*“ na výrobu omamných látek, o které hovoří rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 147/2016, na který žalovaný odkazuje.
- (47) Městský soud svůj přezkum shrnuje tak, že napadené rozhodnutí (posuzováno společně s prvostupňovým rozhodnutím) je nepřezkoumatelné, neboť i přes rozsáhlou argumentaci žalobkyně a dokumentaci doloženou z její strany správní orgány ne zohlednily dopady rozhodnutí do rodinného života žalobkyně a zájmů jejího nezletilého syna. Správní orgány neodůvodnily, z jakého důvodu v případě žalobkyně převažuje veřejný zájem státu nad soukromým zájmem žalobkyně na rodinné soužití s jejím synem a manželem, dále proč má

být žalobkyně natolik potenciálně nežádoucím elementem, aby bylo s ohledem na její dosavadní život a charakter spáchané trestné činnosti proporcionální zrušit její pobytové oprávnění a nevěnovaly pozornost ani namítané nemožnosti realizovat společné soužití žalobkyně s rodinou v domovské Ukrajině.

- (48) Podle městského soudu došlo i k porušení ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 a ust. § 50 odst. 3 věty druhé a odst. 4 správního řádu, neboť nejen, že správní orgány nepostupovaly v souladu s právem, ale nešetřily ani oprávněné zájmy žalobkyně a zvláště jejího syna, nezjistily a nezohlednily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně a nesplnily ani svou povinnost *pečlivě přihlídnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*.
- (49) Ačkoli nálezy Ústavního soudu citované výše v odůvodnění tohoto rozsudku hovoří o obecných soudech, jejich závěry jsou aplikovatelné i na rozhodovací činnost správních orgánů.
- (50) Pro úplnost městský soud dodává, že žalobkyně si sice mohla v mezidobí zažádat i o jiné pobytové oprávnění (na tuto alternativu žalobkyni odkazovaly i správní orgány v rámci napadených rozhodnutí), avšak pochybení žalovaného, potažmo správního orgánu prvního stupně, jsou v tomto případě natolik významná, že je na místě napadené rozhodnutí zrušit. Možnost žalobkyně podat žádost o jiné pobytové oprávnění nepřebíjí skutečnost, že správní orgány v jejím případě rezignovaly na povinnost posoudit přiměřenost zásahu spojeného se správním rozhodnutím o zrušení platnosti pobytového oprávnění žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života a řádně to odůvodnit.
- (51) S ohledem na výše uvedené dospěl městský soud k závěru, že je nutné podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušit napadené rozhodnutí z důvodu, že rozhodnutí je v odůvodnění nepřezkoumatelné pro nedostatek relevantních důvodů, jakož i vzhledem k tomu, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Z podkladů shromážděných ve správním spise totiž vyplývá množství argumentace, kterou žalobkyně dokládala, že platnost jejího pobytového oprávnění nebylo přiměřené rušit, a ke které se správní orgány nijak nevyjádřily. Právní závěry žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, nemají oporu v relevantní právní úpravě, ani v judikatuře.
- (52) Je na žalovaném, zda pro pokračování v dalším řízení zruší prvostupňové rozhodnutí, když okolnosti seznatelné ze správního spisu zavdávají i pro takový procesní postup důvod, neboť prvostupňovému rozhodnutí lze v zásadě vytknout totéž co napadenému rozhodnutí. Další procesní postup v tomto směru však ponechává městský soud na žalované.
- (53) Podle § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s. městský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž se budou správní orgány vázány právním názorem městského soudu a závěry obsaženými v tomto rozsudku. Správní orgány budou mít také za úkol posoudit, zda je vzhledem k okolnostem případu přiměřené zrušit pobytové oprávnění udělené žalobkyni za účelem sloučení rodiny, když se žalobkyně se nedopustila nikterak zásadně závažné trestné činnosti a ze správního spisu nevyplývají poznatky o tom, že by byla problémovou osobou, která má časté problémy s dodržováním právního řádu, a když se v jejím případě jednalo spíše o výjimečnou situaci a když se osvědčila ve zkušební době podmíněného odsouzení a žádného dalšího protiprávního jednání se už nedopustila. Žalobkyně se jinak živila pracovní činností, pečovala o nezletilé dítě a starala se o společnou domácnost.

VI. Posouzení nákladů řízení

- (54) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Žalobkyně uhradila soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč za žalobu a ve výši 1 000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Z důvodu, že žalobkyni zastupovala v řízení o žalobě na základě plné moci advokátka, byla dále připočtena odměna za poskytnuté dva úkony právní služby (převzetí věci, sepis žaloby) v hodnotě 3 100,- Kč za jeden úkon [viz ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K tomu je nutno připočíst paušální částku 600,- Kč (2 x 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Z důvodu, že uvedená advokátka není plátkyní daně z přidané hodnoty, nebyla tato daň ve výroku o nákladech řízení zohledňována. Celkem je tedy žalovaný povinen uhradit žalobkyni ve výše uvedené lhůtě do rukou její zástupkyně na nákladech řízení o správní žalobě částku ve výši 10 800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává (do datové schránky) u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, popř. v tolika vyhotoveních, podává-li se v listinné podobě, aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu

